

forlange, men vi ønske i alt Fald denne Sag undersøgt.

Det næste Andragende er Nr. 12, Betænkningen Nr. 39. Det er fra forhenværende Telegrafbud i Kjøbenhavn, Thuesen, om en forhøjet aarlig Understøttelse; Andrageren blev ansat ved Telegrafvæsenet i 1868 og tog paa Grund af Svagelighed sin Afsked i 1899. Han har altsaa tjent Staten i 31 Aar. Men nu er det paa et særdeles ugunstigt Tidspunkt, han har taget sin Afsked, nemlig umiddelbart før Telegrafvæsenets Pensionslov traadte i Kraft. I aarlig Understøttelse tilstodes der ham 500 Kr., men paa Grund af de daarlige og dyre Tider mener han, at denne Sum i Virkeligheden ikke har mere Værdi end 400 Kr. Kort sagt, Manden er bleven noget uheldigt stillet, og Finansudvalget har derfor ment, at der var Grund til at anbefale denne Sag til Ministeren. Med disse faa Ord skal jeg altsaa anbefale Sagen og foreslaar Tinget at henvise den til Ministeren.

Den næste Sag er Betænkningens Nr. 44. Ja, det er jo en gammel Bekendt. Den have vi haft saa mange, mange Gange, at jeg vil haabe, at vi nu maa komme til et Resultat, saa at vi kunne blive fri for at faa den tiere. Det er den berømmelige Skødstrup Holdeplads, som vi have henvist flere Gange. Jeg skal ikke føre nogen lang Tale om denne gamle bekendte, men kun pligtmæssigt oplyse, at det af de Bilag, der vedligge denne Sag, fremgaar, at i 1898—99 var der 8,855 rejsende og en Indtægt af 3,319 Kr., og i 1899—1900 var det steget til 9,986 rejsende og en Indtægt af 3,745 Kr. Fremgangen har altsaa været 1,131 rejsende og 426 Kr. Til Slut vil jeg — det er ikke nogen Bebrejdelse til den ærede Minister, for det er ikke ham, det angaar — blot oplyse det høje Ting om, hvordan en Minister bærer sig ad, naar han spørger. Denne Sag har jo været til Behandling før, og da havde vi en anden Minister for denne Side af Administrationen, og hans Udtalelse om denne Sag findes i Rigsdagstidenden for 22de Marts 1900, Sp. 4701 og lyder saaledes: „— det staar mig ganske tydeligt og klart. Derfor kan jeg sige, at naar Finansudvalget nu foreslaar at henvise Sagen til Indenrigsministeren, vil den blive tagen under nærmere Overvejelse, og ved Udarbejdelsen af Budgettet næste Aar vil der blive taget Hensyn til Finansudvalgets Henstilling. At Sagen skulde trænge til Oplysninger, tror jeg ikke; den er, som jeg har nævnt, bleven oplyst mange Gange. Spørgsmaalet bliver

nu, om man til næste Aar vil bevilge det nødvendige Beløb, som altsaa vil blive ca. 35,000 Kr.“ Nu har jeg ladet mig fortælle, at denne ganske utvetydige Udtalelse af den daværende Indenrigsminister skulde være en Spøg. Jeg tykkes, at Tinget kunde have godt af at høre, hvordan en Minister bærer sig ad, naar han spørger. Jeg tykkes, det er en ganske alvorlig Udtalelse, og at det bliver for hans Vedkommende et bestemt Løfte. Jeg siger, at det er ikke den nuværende Minister, der har givet denne Udtalelse, og hvorvidt han vil vedgaa Arv og Gæld efter sin Forgænger, bliver hans Sag, men jeg tykkes dog, da jeg haaber, det er sidste Gang, vi have med dette velsignede Skødstrup at gøre, at det da var rigtigt at fremdrage denne Ministerspøg, som er af ganske ejendommelig Art for almindelige Mennesker.

Saa er der et Par Ændringsforslag vedrørende Betænkningens Nr. 14 og 43, men da jeg ikke har nogen Forpligtelse til at tale om dem, skal jeg aldeles ikke gøre det, inden jeg har hørt de ærede Forslagsstilleres Motivering og Ministerens Udtalelse, maaske der saa bliver Grund for mig til at tage Ordet, eller maaske der ikke bliver Grund til at blande sig videre ind i Diskussionen derom.

Med disse Ord skal jeg anbefale de Andragender, som hele Finansudvalget indstiller til Ministeren.

Neergaard: Som Ordfører for det Mindretal, der har indstillet, at Andragendet under Nr. 9 i Betænkningen fra Beboere af Engesvang med flere Sogne om, at der ved Engesvang Sidespor maa blive oprettet Ekspedition af Vognladninger og Stykgods, henvises til Ministeren for offentlige Arbejder, skal jeg tillade mig at sige et Par Ord. Det er ogsaa en gammel Bekendt ligesom Skødstrup Holdeplads, og det er i flere Henseender beslægtet dermed. Ved begge de to Banestrækninger, hvorom der er Tale, er egentlig det samme Tilfældet, at de oprindelige ere anlagte som Privatbaner, og det er som Følge af denne Oprindelse lykkedes enkelte Mænd at faa Stationen ved Moselund ligesom Stationen ved Løgten lagt paa Steder, hvor man ganske sikkert ikke ud fra almindelige Betragtninger, Hensyn til Trafik og Bebyggelse osv., nogen Sinde vilde have lagt dem. Saa er der opstaaet virkelig Trang til Stationer i Nærheden, og Beboerne have kæmpet Aar for Aar for at faa den begaaede Fejl rettet. Intet Menneske vil vel paastaa, at det ikke vilde være naturligere